

— oddalenie skargi na tę decyzję wniesionej do Sądu przez Odile Jacob;

— obciążenie Odile Jacob całością kosztów powstałych w niniejszej sprawie, zarówno w postępowaniu pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania strona wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty.

W ramach zarzutu pierwszego Lagardère twierdzi, że Sąd naruszył prawo, opierając się na zarzucie niezgodności z prawem decyzji o zatwierdzeniu pełnomocnika, w celu uzasadnienia stwierdzenia nieważności decyzji dotyczącej zatwierdzenia nabywcy aktywów.

W ramach zarzutu drugiego, który składa się z czterech części, wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, uznając, że obecność przedstawiciela pełnomocnika w zarządzie Editis jako niezależnej osoby trzeciej mogła uzasadniać stwierdzenie nieważności decyzji o zatwierdzeniu nabywcy aktywów. Wniosek taki jest wynikiem wypaczenia pewnych faktów, oczywistych braków uzasadnienia a także szeregu naruszeń prawa. Tak więc Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej wykładni pojęcia niezależności (pierwsza część zarzutu); w uzasadnieniu wyroku Sąd nie wykazał, w jaki sposób istniejące powiązanie między przedstawicielem pełnomocnika a Editis mogło wypaczyć treść sprawozdania przedstawionego przez pełnomocnika Komisji (druga część zarzutu); Sąd wypaczył fakty i obarczył zaskarżony wyrok oczywistym brakiem uzasadnienia, uznając, że sprawozdanie pełnomocnika wywarło decydujący wpływ na treść decyzji o zatwierdzeniu nabywcy aktywów (trzecia część zarzutu); wreszcie Sąd naruszył prawo, stwierdzając nieważność decyzji o zatwierdzeniu nabywcy aktywów, nie wykazawszy w jakim zakresie jej treść byłaby inna, gdyby nie wystąpiły zarzucane nieprawidłowości (czwarta część zarzutu).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Chartres (Francja) w dniu 29 listopada 2010 r. — Michel Bourges-Maunoury i Marie-Louise Heintz po mężu Bourges-Maunoury przeciwko Direction des services fiscaux d'Eure et Loir

(Sprawa C-558/10)

(2011/C 46/09)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal de grande instance de Chartres (Francja).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Michel Bourges-Maunoury i Marie-Louise Heintz po mężu Bourges-Maunoury.

Strona pozwana: Direction des services fiscaux d'Eure et Loir.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 13 ust. 2 rozdziału V Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich do Traktatu ustanawiającego jedną Radę i jedną Komisję Wspólnot Europejskich⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie uwzględnieniu w ramach obliczania górnej granicy wymiaru podatku majątkowego (impôt de solidarité sur la fortune) całości dochodów podatnika, włącznie z dochodami wypłacanymi przez instytucje Wspólnot?

⁽¹⁾ Dz.U. L 152, str. 13, obecnie art. 12 rozdziału V Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (Dz.U. 2010, C 83, s. 266)

Skarga wniesiona w dniu 3 grudnia 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-569/10)

(2011/C 46/10)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciel: K. Herrmann, pełnomocnik)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez niepodjęcie środków niezbędnych do zapewnienia aby dostęp do działalności polegającej na poszukiwaniu, badaniu i produkcji węgłowodorów był pozbawiony wszelkiej dyskryminacji zainteresowanych podmiotów oraz by zezwolenia na prowadzenie owej działalności udzielane były według procedury, zgodnie z którą wszystkie zainteresowane podmioty mogą składać wnioski i według kryteriów, które zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej przed rozpoczęciem okresu składania wniosków, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 2 ust. 2, art. 3 ust. 1 i art. 5 pkt 1 i 2 dyrektywy 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węgłowodorów⁽¹⁾;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi trzy zarzuty uchybienia przez Rzeczpospolitą Polskę postanowieniom dyrektywy 94/22/WE.

Po pierwsze, zdaniem Komisji, polska ustawa „Prawo geologiczne i górnicze” oraz jej rozporządzenia wykonawcze przewidują wymogi jakie musi wypełnić zainteresowany podmiot w momencie składania wniosku o uzyskanie zezwolenia na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów, które plasują niektóre podmioty działające już na terytorium polskim w lepszej sytuacji niż pozostałe podmioty naruszając tym samym zasadę równego dostępu do tej działalności.

Po drugie, ustawa polska nie poddaje całego postępowania prowadzącego do uzyskania zezwolenia na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów procedurze przetargu jak tego wymaga art. 3 ust.2 dyrektywy 94/22/WE. Polskie prawo uzależnia poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów od uzyskania prawa użytkowania górniczego oraz koncesji. Jedynie uzyskanie prawa do użytkowania górniczego poprzedzone jest, z reguły, procedurą przetargową z zastrzeżeniem jednak prawa dwuletniego pierwszeństwa dla podmiotu, który rozpoznał i udokumentował złożę kopaliny oraz sporządził dokumentację geologiczną z dokładnością wymaganą do uzyskania koncesji na wydobywanie kopaliny.

Po trzecie, zdaniem Komisji, ocena ofert złożonych w celu uzyskania zezwolenia na poszukiwanie, badanie i wydobywanie węglowodorów, nie odbywa się jedynie na podstawie kryteriów określonych w art. 5 ust.1 dyrektywy 94/22/WE. Ponadto, nie wszystkie kryteria oceny oferty są ogólnie dostępne tj. opublikowane w Dz. U. UE.

(¹) Dz.Urz. U.E. L 164, str. 3

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Bolzano (Włochy) w dniu 7 grudnia 2010 r. — Kamberaj Servet przeciwko Istituto per l'Edilizia Sociale della Provincia Autonoma di Bolzano (IPES), Giunta della Provincia Autonoma di Bolzano, Provincia Autonoma di Bolzano

(Sprawa C-571/10)

(2011/C 46/11)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale di Bolzano

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Kamberaj Servet

Strona pozwana: Istituto per l'Edilizia Sociale della Provincia Autonoma di Bolzano (IPES), Giunta della Provincia Autonoma di Bolzano, Provincia Autonoma di Bolzano

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasada pierwszeństwa (principe de primauté) prawa Unii wymaga od sądu krajowego pełnego i natychmiastowego stosowania bezpośrednio skutecznych przepisów prawa Unii oraz odstąpienia od stosowania przepisów krajowych sprzecznych z prawem Unii, nawet jeżeli zostały one przyjęte w wykonaniu podstawowych zasad porządku konstytucyjnego państwa członkowskiego?
- 2) Czy w przypadku sprzeczności pomiędzy przepisem krajowym i EKPC, dokonane w art. 6 TUE odesłanie do EKPC wymaga od sądu krajowego zastosowania bezpośrednio art. 14 [EKPC] i art. 1 protokołu dodatkowego nr 12 [do EKPC] i odstąpienia od stosowania niezgodnego krajowego źródła prawa, bez konieczności uprzedniego wystąpienia do Corte Costituzionale o zbadanie jego zgodności z konstytucją?
- 3) Czy prawo Unii a w szczególności art. 2 i 6 TUE, art. 21 i 34 Karty [praw podstawowych Unii Europejskiej] oraz dyrektywy 2000/43/WE i 2003/109/WE, stoi na przeszkodzie przepisom krajowym (prowincjonalnym) takim jak zawarte w art. 15 akapit 3 [2] dekretu prezydenta republiki nr 670/1972 w związku z art. 1 i 5 ustawy prowincjonalnej nr 3 z 1998 r. oraz w uchwale rady prowincji nr 1865 z dnia 20 lipca 2009 r., w części w której w odniesieniu do korzyści przez nie przewidzianych a w szczególności do tzw. »dodatku mieszkaniowego«, nadają one znaczenie przynależności państwowej zastrzegając dla pracowników będących rezydentami długoterminowymi nie pochodzącymi z Unii lub dla bezpaństwowców traktowanie mniej korzystne niż dla obywateli będących rezydentami Wspólnoty (Włochów lub innych)?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na powyższe pytania:

- 4) Czy w przypadku naruszenia ogólnych zasad Unii takich jak zakaz dyskryminacji i wymóg pewności prawa, jeżeli istnieją krajowe przepisy wykonawcze pozwalające sądowi „nakazać zaprzestanie szkodliwego zachowania i wydać każde inne odpowiednie postanowienie zależnie od okoliczności i skutków dyskryminacji” oraz wymagające od niego „nakazania zaprzestania zachowania, postępowania lub cofnięcia dyskryminującego aktu, jeżeli nadal on istnieje, jak również usunięcia skutków” i pozwalające zarządzić „w celu uniemożliwienia ponownego wystąpienia — w terminie określonym w postanowieniu — plan usunięcia stwierdzonych przypadków dyskryminacji”, wykładni art. 15 dyrektywy 2000/43/WE w części w której przewiduje on, że sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające należy dokonywać w ten sposób, iż pomiędzy stwierdzonymi przypadkami dyskryminacji i skutkami, jakie mają być usunięte również w celu uniknięcia nieuzasadnionej dyskryminacji odwrotnej, obejmuje on wszystkie naruszenia oddziałujące na osoby, których dotyczy dyskryminacja chociażby nie były częścią sporu?